

EUROPA-KOMMISSIONEN

Bruxelles, den 24.9.2012
COM(2012) 522 final

**RAPPORT FRA KOMMISSIONEN TIL EUROPA-PARLAMENTET, RÅDET, DET
EUROPÆISKE ØKONOMISKE OG SOCIALE UDVALG OG REGIONSUDVALGET**

**Første rapport om anvendelsen af artikel 13, 16 og 17 i direktiv 2010/13/EU for perioden
2009-2010**

**Fremme af europæiske programmer i europæiske programlagte og on-demand
audiovisuelle medietjenester**

{SWD(2012) 269 final}

RAPPORT FRA KOMMISSIONEN TIL EUROPA-PARLAMENTET, RÅDET, DET EUROPÆISKE ØKONOMISKE OG SOCIALE UDVALG OG REGIONSUDVALGET

Første rapport om anvendelsen af artikel 13, 16 og 17 i direktiv 2010/13/EU for perioden 2009-2010

Fremme af europæiske programmer i europæiske programlagte og on-demand audiovisuelle medietjenester

I. INDLEDNING

Denne rapport, der består af to dele, er udarbejdet i medfør af artikel 13, stk. 3, og artikel 16, stk. 3, i direktiv 2010/13/EU (i det følgende benævnt direktivet)¹.

Dette er Kommissionens første rapport om anvendelsen af artikel 13 om fremme af europæiske programmer i europæiske on-demand medietjenester siden vedtagelsen af direktivet, og den dækker perioden 2009-2010. I medfør af artikel 13 bygger rapporten på de oplysninger, som medlemsstaterne indgav senest i december 2011, og en uafhængig undersøgelse, der blev gennemført i 2011² (i det følgende benævnt undersøgelsen). Den næste rapport om anvendelsen af artikel 13 skal forelægges om fire år.

Dette dokument indeholder ligeledes en rapport om anvendelsen af artikel 16 og 17³ i direktivet om fremme af europæiske programmer og uafhængige produktioner i europæiske fjernsynstjenester i perioden 2009-2010. Denne rapport forelægges hvert andet år.

I modsætning til tidligere rapporter om tidligere artikel 4 og 5 i direktiv 89/552/EF (direktivet om "fjernsyn uden grænser")⁴ dækker denne rapport ikke EØS-landene⁵ på grund af forsinkelsen med gennemførelsen af direktivet i EØS-lovgivningen. Derfor blev disse lande ikke opfordret til at indgive data til denne rapport.

¹ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/13/EU af 10. marts 2010 om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne om udbud af audiovisuelle medietjenester (direktiv om audiovisuelle medietjenester). Denne kodificerede udgave erstatter direktiv 89/552/EØF som ændret ved direktiv 97/36/EF og direktiv 2007/65/EF.

² Undersøgelsen findes på følgende websted:
http://ec.europa.eu/avpolicy/info_centre/library/studies/index_en.htm#promot.

³ Tidligere artikel 4 og 5 i direktiv 89/552/EF.

⁴ Rådets direktiv 89/552/EØF af 3. oktober 1989 om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende udøvelse af tv-radiospredningsvirksomhed (EFT L 298 af 17.10.1989, s. 23).

⁵ Norge, Island og Liechtenstein.

II. RAPPORTER

1. KOMMISSIONENS RAPPORT OM ANVENDELSEN AF ARTIKEL 13

1.1. Generelle bemærkninger

Revisionen af direktiv 89/552/EØF som reaktion på konvergensen mellem alle audiovisuelle medier udvidede direktivet til at omfatte ikke-lineære tjenester. Det fremgår af direktivet, at on-demand-tjenester også skal søge at fremme europæiske programmer og kulturel diversitet. Som det er tilfældet med artikel 16 og 17, er artikel 13 udformet til at imødekomme både en økonomisk og en kulturel målsætning om at styrke den europæiske audiovisuelle branche. Medlemsstaterne skal sikre, at on-demand-tjenester under deres jurisdiktion fremmer produktion og adgang til europæiske programmer, hvor dette er praktisk muligt og ved hjælp af passende midler. Eftersom on-demand-tjenester er helt specifikke tjenester, der er under udvikling, er artikel 13 fleksibel hvad angår de metoder, der skal anvendes til fremme af europæiske programmer. I artikel 13, stk. 1, findes eksempler på sådanne midler til at fremme europæiske programmer: Økonomiske bidrag til produktion af europæiske programmer og erhvervelse af rettigheder hertil, eller den andel og/eller fremtrædende plads, som europæiske programmer indtager i kataloget over de programmer, som udbyderen tilbyder.

Fremme og tilgængelighed af europæiske programmer er blandt de spørgsmål, der er blevet rejst i forbindelse med udbredelsen af forbundet udstyr og konvergensfænomenet. Vi har allerede i en del år oplevet, at audiovisuelt indhold udbredes og anvendes på internettet. Dette kan omfatte indhold, der når frem til seere, der befinder sig uden for kabeludbyderes, internetudbyderes og tv-spredningsforetagenders rækkevidde. Det faktum, at der nu findes tv-apparater og set-top bokse med internetforbindelse og den stigende anvendelse af tavlecomputere og smartphones, gør konvergens til en stadig vigtigere del af dagligdagen.

1.1.1. Artikel 13 i forhold til den europæiske on-demand-sektor

I referenceperioden forløb udviklingen af markedet for on-demand-tjenester meget ujævnt i EU.

Ifølge undersøgelsen blev antallet af on-demand-tjenester skønnet til 435 i 2009⁶. Over en fjerdedel af disse var catch-up-tv-tjenester og den hyppigst anvendte leveringsform var internettet efterfulgt af IP-tv. Frankrig rådede over det højeste antal on-demand-tjenester i 2009 (73 tjenester), efterfulgt af Det Forenede Kongerige med 66 tjenester og Tyskland med 47. I de fleste medlemsstater lå antallet af on-demand-tjenester på mellem 10 og 20. De fleste var frit tilgængelige uden abonnement. De blev generelt finansieret gennem reklameindtægter eller offentlige midler.

Som det bliver forklaret nedenfor i afsnit 1.1.2, findes der ikke oplysninger om on-demand-tjenester i alle de nationale rapporter. De 14 nationale rapporter, der indeholder data herom,

⁶ Dette tal dækker EU-30, herunder EØS-landene.

viser en meget divergerende markedsudvikling. I 2010 rapporterede fem medlemsstater⁷ om et samlet antal on-demand-tjenester på over 10. Det højeste antal kunne findes i Det Forenede Kongerige, der lå på 82, Slovakiet lå på 36, de laveste tal fandtes i Irland og Spanien med hver 3, i Belgiens fransktalende del med 2 og i Østrig med 1 tjeneste. Cypern havde ingen on-demand-tjenester.

Opdelingen af on-demand-tjenester⁸ varierer ligeledes meget fra den ene medlemsstat til den anden, og det er vanskeligt at pege på en tendens hvad angår den foretrukne tjeneste: Seks medlemsstater⁹ rapporterede om en overvægt af VOD-tjenester, generelt med adgangsstyring. Andre seks medlemsstater¹⁰ rapporterede om en overvægt af frit tilgængelige catch-up-tv-tjenester, en medlemsstat¹¹ rapporterede om en kombination af catch-up og blandede tjenester, der blev stillet gratis til rådighed, og en anden¹² om en overvægt af blandede tjenester.

Undersøgelsen og de nationale rapporter afslører visse forskelle hvad angår antallet af on-demand-tjenester i nogle medlemsstater. Dette kan skyldes forskelle i fortolkningen af, hvilke former for tjenester der skal regnes med. Ifølge definitionen i artikel 1, stk. 1, litra g, i direktivet er det ikke nødvendigt at rapportere om tjenester, hvis eventuelle audiovisuelle indhold blot er en biomstændighed ved tjenesten. Derimod anses catch-up tv-tjenester for at være on-demand-tjenester, og der skal aflægges rapport herom, medmindre de programmer, der udbydes, er præcis de samme som dem, der udsendes på tv¹³. Selvom ordlyden i artikel 13 ikke henviser specifikt til den type indhold, som udbydes i on-demand-tjenesterne, er formålet med artikel 13 det samme som formålet med artikel 16 og 17 i direktivet. Derfor bør on-demand-tjenester, der udelukkende udbyder nyheder, sport, konkurrencer eller kommerciel kommunikation, udelukkes fra rapporteringen om anvendelsen af artikel 13. På samme måde bør procentsatsen af de europæiske programmer principielt beregnes som procentdelen af den afgrænsede, kategoriserede sendetid¹⁴, når dette er relevant.

1.1.2. Kommissionens metode

Formålet med undersøgelsen fra 2011 var at analysere status hvad angår gennemførelsen af artikel 13 i EU-medlemsstaterne ved udgangen af 2010 samt indholdet af EU's ikke-lineære tjenester. Et andet formål var at forsyne Kommissionen med de nødvendige oplysninger for at kunne opstille resultatindikatorer for anvendelsen af artikel 13.

⁷ Belgien (den flamsktalende del), Tjekkiet, Danmark, Slovakiet og Det Forenede Kongerige.

⁸ Spørgeskemaet, som Kommissionen sendte til medlemsstaterne skelnede mellem catch-up-tv-tjenester VOD og blandede tjenester (VOD/catch-up).

⁹ Belgien (97,7 %), Bulgarien (100 %), Danmark (100 %), Spanien (75 %), Luxembourg (80 %) og Portugal (55,6 %).

¹⁰ Tjekkiet (86,2 %), Irland (100 %), Grækenland (76,9 %), Østrig (100 %), Rumænien (100 %) og Slovakiet (58,3 %).

¹¹ Finland.

¹² Sverige.

¹³ Jf. direktivets betragtning (27).

¹⁴ Undtaget nyheder, sport, konkurrencer og kommerciel kommunikation.

Med udgangspunkt i de tre eksempler på fremme af europæiske programmer i forbindelse med ikke-lineære tjenester i direktivets artikel 13, stk. 1, vurderede undersøgelsen de forskellige overvågningsmåder og deres praktiske anvendelighed.

På denne baggrund udpegede Kommissionen en række indikatorer, der blev defineret i de spørgeskemaer, der blev sendt til de nationale myndigheder. Hvad angår programmernes fremtrædende rolle, blev der især nævnt flere muligheder: Beskrivelse af programmerne med angivelse af oprindelsesland, browser efter oprindelse, anbefalelsesværktøjer for europæiske programmer, de dele af tjenesten, der er afsat til europæiske programmer, trailere, der fremmer europæiske programmer eller reklamer for europæiske programmer. Det kan blive nødvendigt at tilpasse disse indikatorer til brug for fremtidige rapporter.

1.1.3. Medlemsstaternes gennemførelses- og overvågningsmetoder

a) Status for den nationale lovgivning

Undersøgelsens resultater angående anvendelsen af artikel 13

Ved udgangen af 2010 havde 14 medlemsstater gengivet indholdet af direktivet uden at indføre konkrete forpligtelser vedrørende udbydere af on-demand-tjenester. I visse tilfælde overlades det til de nationale tilsynsmyndigheder senere at præcisere de metoder, der er passende for at fremme europæiske programmer.

Hvad angår overvågning, viser undersøgelsen, at de fleste medlemsstater forlader sig på de oplysninger, som tjenesteudbydere leverer, uden at kontrollere dem. Der foregår kun uafhængig overvågning i to medlemsstater, og andre fire kontrollerer de oplysninger, der indgives af udbydere af on-demand-tjenester.

Nationale rapporter

Ni nationale rapporter indeholdt ingen oplysninger på grund af forsinket gennemførelse af direktivet eller forsinket ikrafttræden af den nationale lovgivning, der gennemfører direktivet. Fem medlemsstater rapporterede, at der ikke var nogen registrerede¹⁵ eller godkendte on-demand-tjenester¹⁶ i løbet af referenceperioden.

Blandt de medlemsstater, der havde gennemført direktivet (dvs. pålagt en forpligtelse om at fremme europæiske programmer i on-demand-tjenester), viste kun seks rapporter¹⁷, at den nationale lovgivning udstikker konkrete foranstaltninger.

¹⁵ Estland, Letland Litauen og Ungarn.

¹⁶ Ved udgangen af 2010 blev 23 tjenester indberettet af Nederlandene, men mediemyndigheden havde endnu ikke opstillet kriterier til at afgøre, hvorvidt disse tjenester er on-demand audiovisuelle tjenester - se arbejdsdokument fra Kommissionen del I, afsnit 2.

¹⁷ Belgien (den fransktalende del), Bulgarien, Tjekkiet, Spanien, Italien (endnu ikke trådt i kraft i 2010) og Østrig. To medlemsstater er ikke med på listen: Letland, hvor lovgivningen pålægger en forpligtelse om at tilbyde europæiske programmer, men uden at angive en konkret procentsats, og Ungarn, hvor lovgivningen opstiller en kvote udelukkende for ungarske programmer (denne bestemmelse er dog blevet ændret i mellemtiden).

Disse foranstaltninger varierer fra den ene medlemsstat til den anden. I Tjekkiet, Spanien, Italien og Østrig er on-demand-tjenester pålagt en forpligtelse til at reservere en del af deres kataloger til europæiske programmer (henholdsvis 10 %, 30 %, 20 % og 50 %) ¹⁸. Den fransktalende del af Belgien, Tjekkiet, Spanien og Italien rapporterede om forpligtelsen til at bidrage til finansieringen af europæiske programmer (henholdsvis op til 2,2 % af omsætningen, mindst 1 % af indkomsten og 5 % af omsætningen og indkomsten) ¹⁹. I den fransktalende del af Belgien, Bulgarien og Østrig indeholder lovgivningen en forpligtelse til at give europæiske programmer en fremtrædende rolle i katalogerne, i Østrig gælder dette dog kun private on-demand-tjenester. Dette kan f.eks. især opnås ved hjælp af reklamer, separate tabs, artikler i blade og reklameprogrammer samt passende identifikation af europæiske programmer eller angivelse af oprindelsesland.

b) De nationale tilsynsmyndigheders overvågningsmetoder

Selvom der findes oplysninger om disse spørgsmål i få af de nationale rapporter, blev de fleste data om anvendelsen af artikel 13 indsamlet direkte af de nationale tilsynsmyndigheder fra udbyderne af on-demand-tjenester.

Nogle medlemsstater har oplyst, hvordan de har skabt eller vil skabe opmærksomhed blandt udbyderne af on-demand-tjenester omkring behovet for registrering og/eller for at overholde forpligtelsen i artikel 13 ²⁰. Den franske tilsynsmyndighed CSA informerede om stikprøver af katalogernes andel af europæiske programmer. I den fransktalende del af Belgien, hvor der findes en generel forpligtelse, fremkom man med interessante og detaljerede oplysninger om tilsynsmyndighedens overvågning af andelen af "hyppighed af reklamer" for europæiske programmer i on-demand-tjenester ²¹.

Kommissionen understreger vigtigheden af at udføre effektiv overvågning for at sikre den korrekte gennemførelse af artikel 13. Selvom direktivet ikke indeholder en direkte forpligtelse til at iværksætte konkrete overvågningssystemer, anmoder Kommissionen de nationale myndigheder, der endnu ikke har gjort det, om at indføre systemer, der gør det muligt at kontrollere de data, der er indgivet af udbyderne af on-demand-tjenester.

¹⁸ Dette gælder kun for on-demand-tjenester i Østrig.

¹⁹ I Tjekkiet og Italien er et finansielt bidrag et alternativ til forpligtelsen til at stille en bestemt andel af kataloget til rådighed for europæiske programmer.

²⁰ Særligt Tjekkiet, Letland, Nederlandene og Sverige.

²¹ Se kommentarer om anvendelsen af artikel 13 i den fransktalende del af Belgien - arbejdsdokument fra Kommissionen del I, afsnit 2.

1.2. Anvendelsen af artikel 13 – on-demand audiovisuelle medietjenester

Undersøgelsens resultater²²

Andelen af europæiske programmer i catch-up-tv-tjenester, der lå på 96,2 % af den samlede sendetid var langt højere end den andel, der blev tilbudt af VOD-tjenester, som kun lå på 45,1 % af den samlede sendetid. Catch-up-katalogerne hænger nøje sammen med det indhold, der vises i fjernsynet. De europæiske programmer havde en langt mere fremtrædende rolle i tv-spredningsforetagendernes kataloger (81,1 % af sendetiden) end hos de uafhængige udbydere, der lå på 46,7 % af sendetiden og teleudbydere, der lå på 31,2 %. De var også langt mere fremtrædende i offentlige kataloger med 99,1 % af sendetiden i modsætning til de kommercielle tjenester, der lå på 55,8 % af sendetiden. De tjenester, der havde det laveste antal, var generelt nye aktører²³, der lå på 10-20 %. Andelen af europæiske programmer hvad angår "afgrænset, kategoriseret sendetid"²⁴, der lå på 64,5 %, var tæt på andelen for de samlede kataloger, der lå på 65,1 %.

Nationale rapporter

Oplysningerne i de nationale rapporter er hverken fuldstændige eller repræsentative nok til, at man kan drage troværdige konklusioner vedrørende anvendelsen af artikel 13 på baggrund af dem.

På trods af at der manglede specifikke forpligtelser i visse landes lovgivning, indeholdt 14 rapporter varierende mængder oplysninger om, hvordan udbydere af on-demand-tjenester i praksis har fremmet europæiske programmer. Disse rapporter angav en temmelig stor andel af europæiske programmer i katalogerne. Gennemsnitsværdierne lå fra 40 % i Spanien²⁵ til 88,9 % i Danmark i 2009 og fra 36,7 % i Portugal til 100 % i Østrig²⁶ i 2010. På grund af det begrænsede antal rapporter og det meget lave antal on-demand-tjenester, der blev indrapporteret i visse medlemsstater (to eller tre), ville det være meningsløst at foretage en beregning af et europæisk gennemsnit. Det er heller ikke muligt at drage troværdige konklusioner ud fra en sammenligning af forbrug af europæiske programmer i procent og antallet af udbudte europæiske programmer i procent. Fem medlemsstater²⁷ rapporterede ligeledes om økonomisk støtte til europæiske produktioner, og af seks nationale rapporter²⁸ fremgik det, at man havde anvendt værktøjer til fremme²⁹ af disse programmer.

Kommissionen kan kun glæde sig over den relativt store andel af europæiske programmer i on-demand-tjenester.

²² Af tekniske årsager blev overvågningsaktiviteterne udført i første halvdel af 2011.

²³ Bl.a. iTunes, der udbydes af Apple, tyske Lovefilm og Blinkbox fra Det Forenede Kongerige.

²⁴ Se fodnote 14.

²⁵ Tallet svarer til den eneste tjeneste, som blev indberettet i 2009.

²⁶ Tallet svarer til den eneste catch-up-tv-tjeneste, som blev indberettet i 2010

²⁷ Den fransktalende del af Belgien, Bulgarien, Grækenland, Spanien og Sverige.

²⁸ Den fransktalende del af Belgien, Bulgarien, Grækenland, Spanien, Rumænien og Sverige.

²⁹ Se arbejdsdokument fra Kommissionen, del I, afsnit 2.

2. KOMMISSIONENS UDTALELSE OM ANVENDELSEN AF ARTIKEL 16 OG 17

2.1. Generelle bemærkninger

2.1.1. Artikel 16 og 17 set i forhold til det europæiske audiovisuelle landskab

Det europæiske audiovisuelle marked voksede fortsat støt i perioden 2009-2010. Tallene viser en tendens til en kraftig stigning i antallet af kanaler. Ifølge det Europæiske Observationsorgan for det Audiovisuelle Område var der i december 2010 7 622 tv-kanaler i EU-27 – hvoraf 3 126 var lokale kanaler- sammenlignet med 6 067 i 2008. Dette udgør en stigning på 25,6 %, hvilket er mere end hvad der blev registreret mellem 2006 og 2008.

I den samme periode registrerede man en nedgang i det samlede antal dækkede kanaler³⁰ sammenholdt med den forrige periode: Antallet gik fra 1 679 i 2008 til 1 313 i 2009 og 1 390 i 2010 hvad angår europæiske programmer³¹, hvilket skyldes en metodeændring, som fritager meget små kanaler for rapporteringsforpligtelsen som nævnt i afsnit 2.1.2.1. Men hvis man anvender de metoder, der blev brugt i den tidligere rapport og således tager højde for de kanaler, der er fritaget for rapporteringsforpligtelsen, viser tallene, at antallet af dækkede kanaler steg med 21,8 % i 2008, hvor tallet lå på 1 679, og 2010, hvor det lå på 2 045 med en vækstrate, der var lidt lavere, end den, man registrerede på markedet.

2.1.2. Medlemsstaternes gennemførelses- og overvågningsmetoder

2.1.2.1. Ændringer i metoden

Da der er blevet etableret kanaler med en meget lille publikumsandel (under 0,3 %), besluttede man at give dem mulighed for at anmode om en individuel undtagelse fra rapporteringsforpligtelsen i medfør af artikel 16 og 17. De detaljerede betingelser for bevilling af sådanne undtagelser er opstillet i de reviderede retningslinjer for overvågning af anvendelsen af artikel 16 og 17 i direktivet, der vil blive revideret efter deres første fulde gennemførelse, som forventes i 2014³².

Generelt er antallet af nationale rapporter, der indeholder oplysninger om alle dækkede kanaler steget i forhold til den forrige periode. I 2009 og 2010 indeholdt 15 rapporter statistisk materiale om europæiske programmer på alle kanaler (tallene lå på henholdsvis 12 og 11 i 2007 og 2008). Hvad angår uafhængige produktioner, indeholdt henholdsvis 14 og 15 rapporter oplysninger for samtlige kanaler i 2009 og 2010 (tallet var 11 i 2007 og 2008). Kommissionen glæder sig over denne tendens, der viser, at de nationale tilsynsmyndigheder er mere effektive i deres overvågning. Udviklingen kan dog også delvis forklares med, at

³⁰ Dækkede kanaler: Det samlede antal identificerede kanaler minus antallet af ikke-operationelle kanaler og det antal kanaler, der er fritaget fra rapporteringsforpligtelsen (se afsnit 2.1.2.1) og det antal kanaler, der er undtaget på grund af deres programmets beskaffenhed eller udelukket på grund af lovgivningsmæssige undtagelsesbestemmelser – se indikator 1 i arbejdsdokument fra Kommissionen del II, bilag 1.

³¹ Hvad angår uafhængige programmer gik antallet af dækkede kanaler fra 1 585 i 2007 til 1 311 i 2009 og 1 387 i 2010.

³² http://ec.europa.eu/avpolicy/docs/reg/tvwf/eu_works/guidelines_2011_en.pdf.

meget små kanaler er blevet fritaget fra rapporteringsforpligtelsen, idet disse kanaler normalt har sværere ved at tilvejebringe de statistiske oplysninger.

2.1.2.2. Overvågning

Som det fremgår af tidligere rapporter, er der ikke ensartede overvågningsmetoder i EU. I Cypern kunne tilsynsmyndigheden kun overvåge kanaler, der sendte ved hjælp af analog teknologi i løbet af referenceperioden i medfør af lovgivningen³³. Grækenland og Slovenien rapporterede om vanskeligheder ved indsamling af data fra samtlige kanaler³⁴.

Der blev til gengæld registreret forbedringer i tre medlemsstater. Den slovenske tilsynsmyndighed begyndte at kontrollere de data, som nogle af tv-spredningsforetagenderne indleverede. Man må også anse det faktum, at man medtog data vedrørende de offentlige regionale kanaler i den tyske rapport, for at være en forbedring i overvågningen. I Sverige så tilsynsmyndighedens anstrengelser for at gøre tv-spredningsforetagendernes mere bevidste om vigtigheden af den korrekte gennemførelse af artikel 16 og 17 ud til at bære frugt, eftersom andelen af europæiske programmer, som lå under den krævede kvote i den forrige periode, nåede op over tærsklen på 50 % i 2009 og 2010.

Der er dog stadig plads til forbedringer. Kommissionen skal fremhæve vigtigheden af overvågning for at sikre, at artikel 16 og 17 bliver anvendt korrekt. Selvom direktivet ikke indeholder nogen forpligtelse til at etablere konkrete overvågningssystemer, anmoder Kommissionen de tv-spredningsforetagender, der endnu ikke har gjort det, om at indføre systemer, der gør det muligt at kontrollere de oplysninger, som tv-spredningsforetagenderne har indgivet.

2.2. Anvendelse af artikel 16 – størstedelen af sendetiden til europæiske programmer

Den gennemsnitlige sendetid, der var forbeholdt europæiske programmer på alle de rapporterede kanaler i EU-27 lå på 63,8 % i 2009 og 64,3 % i 2010³⁵. Tallene viser en **opadgående tendens**, som det fremgår af nedenstående tabel, **der delvis opvejer den nedgang, man har registreret mellem 2006 og 2007.**

2009-2010: stigning på 0,5 procentpoint

2007-2010: stigning på 1,7 procentpoint

³³ Denne situation ændrede sig den 1. juli 2011.

³⁴ Se de græske og slovenske kommentarer i arbejdsdokumentet fra Kommissionen del II, afsnit 3.

³⁵ De tal, der stilles til rådighed på EU-plan, stammer fra det matematiske gennemsnit af alle de nationale gennemsnit, der er udregnet på baggrund af statistiske data indgivet af medlemsstaterne. De er ikke blevet vægtet, eftersom det ikke er alle parametre, der er nødvendige for en korrekt vægtning, er til rådighed for samtlige kanaler.

Fra 2007 til 2010 var stigningen kraftigere i "de nye medlemsstater"³⁶.

EU-15: nedgang på 1,7 procentpoint (65,8 % i 2007, 64,1 % i 2010)

EU-12: stigning på 5,9 procentpoint (58,7 % i 2009, 64,6 % i 2010)

Kommissionen glæder sig over fremskridtene i EU-12, som er lidt bedre end resultaterne for EU-15.

På medlemsstatsniveau varierede den andel af sendetiden, der var forbeholdt europæiske programmer i referenceperioden, mellem 44 % for Irland og 83 % for Ungarn i 2009 og mellem 47,4 for Slovenien og Det Forenede Kongerige og 81 % for Ungarn i 2010. I den samme periode var tendensen positiv i 12 medlemsstater, negativ i 12 og den forblev stabil i tre.

Tendenserne angående den sendetid, der er reserveret europæiske programmer i perioden 2007-2010, vises i figurer³⁷.

Reglen om fremme af europæiske programmer i lineære tjenester fungerer generelt godt, selvom den har begrænset indflydelse på udbredelsen af programmer i EU, eftersom den ikke sikrer udbredelse af europæiske programmer af udenlandsk oprindelse. De europæiske programmer, der sendes uden for produktionslandet, udgør 8,1 % af den afgrænsede, kategoriserede sendetid, mens de fleste ikke-europæiske programmer er amerikanske³⁸. Visse succesrige programmer som Borgen eller samproduktionen Borgia har krydset de nationale grænser, men der er stadig for få af den slags eksempler. Det er af yderste vigtighed, at der findes europæiske programmer, der appellerer til publikum på tværs af grænserne. Dette kan f.eks. opnås ved hjælp af samproduktioner, der appellerer til et bredt, europæisk publikum.

De gennemsnitlige europæiske overholdelsesgrader for europæiske programmer var rimeligt stabile i rapporteringsperioden, men der blev registreret en relativt kraftig stigning i perioden 2007-2010 fra 59,6 % til 69,6 % med en mærkbar vækst i EU-15 på 11,3 procentpoint.

Det er værd at bemærke, at overholdelsesgraderne ikke blot afspejler kanalernes resultater hvad angår andelen af europæiske programmer, men også mængden af de data, der bliver videregivet eller ikke videregivet. Den forbedring i videregivelsen af data, der er blevet registreret i referenceperioden (se afsnit 2.1.2.1.), har spillet en rolle i forbedringen af overholdelsesgraderne.

³⁶ Medlemsstater som tiltrådte EU i 2004 og 2007 (EU-12) - EU-15 er de medlemsstater, som tiltrådte EU på et tidligere tidspunkt (frem til 1995).

³⁷ Se arbejdsdokument fra Kommissionen, del II, afsnit 2.

³⁸ Se fodnote 2 i undersøgelsen.

Tre medlemsstater³⁹ havde vanskeligt ved at nå den krævede andel af europæiske programmer i referenceperioden. På samme tid var to medlemsstater, der registrerede gennemsnit under 50 % i den forrige periode i stand til at nå op på den krævede andel europæiske programmer i 2010⁴⁰. Kommissionen opfordrer de berørte medlemsstater til at støtte de kanaler, der er inden for deres jurisdiktion i deres bestræbelser på at forbedre eller vedligeholde deres indsats i de kommende år.

2.3. Anvendelse af artikel 17 i direktivet – europæiske programmer, der er fremstillet af uafhængige producenter (uafhængige produktioner) og programmer af ny dato

Den gennemsnitlige europæiske andel af sendetiden, der var forbeholdt uafhængige produktioner, der blev sendt på samtlige indberettede kanaler i alle medlemsstater lå på 34,1 % i 2009 og 33,8 % i 2010 og er således faldet en smule i løbet af rapporteringsperioden.

2009-2010: nedgang på 0,3 procentpoint (34,1 % i 2009, 33,8 % i 2010)

2007-2010: nedgang på 1,5 procentpoint (35,3 % i 2007, 33,8 % i 2010)

Denne nedadgående tendens fremgik allerede af den 9. rapport⁴¹. Medlemsstaterne opfordres derfor til at overveje, hvorledes denne tendens kan vendes.

På medlemsstatsniveau gik den gennemsnitlige del af sendetiden, der var forbeholdt uafhængige produktioner fra 14,5 % for Slovenien til 59,7 % for Belgien i 2009 og fra 14,8 % for Italien til 61,7 % for Belgien i 2010. Ligesom i den forrige periode nåede alle medlemsstater op på den påkrævede andel på 10 % hvad angår uafhængige programmer. I 2009 rapporterede 21 medlemsstater om, at mere end 25 % af den samlede afgrænsede, kategoriserede sendetid blev reserveret til uafhængige produktioner, og i 2010 lå tallet på 19 medlemsstater.

EU-12 indhentede næsten EU-15:

EU-15: nedgang på 4 procentpoint (38,5 % i 2007, 34,5 % i 2010)

EU-12: stigning på 1,7 procentpoint (31,2 % i 2007, 32,9 % i 2010)

Selvom EU-12 registrerede en bedre udvikling end EU-15, forblev deres andel af uafhængige produktioner i 2010 lavere end EU-15's resultater.

³⁹ Irland, Slovenien og Det Forenede Kongerige.

⁴⁰ Cypern og Sverige.

⁴¹ 9. meddelelse om gennemførelse af artikel 4 og 5 i direktiv 89/552/EØF som ændret ved direktiv 97/36/EF og direktiv 2007/65/EF for perioden 2007-2008, der kan findes på:
http://ec.europa.eu/avpolicy/reg/tvwf/implementation/promotion/index_en.htm.

Gennemsnitlige europæiske overholdelsesgrader hvad angår uafhængige programmer følger en tendens, der ligner den for europæiske programmer, med en moderat stigning i rapporteringsperioden og en kraftig stigning i perioden 2007-2010 på 11,5 procentpoint, specielt i EU-15, der lå på 15,4 procentpoint.

Hvad angår **europæiske programmer af ny dato fremstillet af uafhængige producenter** (programmer af ny dato⁴²), **viser** de europæiske gennemsnitsværdier også en nedadgående tendens:

2009-2010: nedgang på 0,3 procentpoint (62,1 % i 2009, 61,8 % i 2010)

2007-2010: nedgang på 1,2 procentpoint (63 % i 2007, 61,8 % i 2010)

Når man ser på de to forskellige grupper af medlemsstater⁴³, ser resultaterne for perioden 2007-2010 ud som følger:

EU-15: stigning på 0,6 procentpoint (65,4 % i 2007, 66 % i 2010)

EU-12: nedgang på 4 procentpoint (60 % i 2007, 56 % i 2010)

Selvom de generelle resultater for programmer af ny dato er tilfredsstillende, opfordrer Kommissionen medlemsstaterne, herunder særligt EU-12, til at gøre en indsats for at fremme transmission af uafhængige programmer af ny dato i deres lande.

3. KONKLUSION

Denne første rapport indeholder ikke tilstrækkelige mængder data til, at man kan drage konklusioner vedrørende fremme af on-demand-tjenesteudbyderes europæiske programmer, (artikel 13). Forsinket gennemførelse af direktivet i medlemsstaterne og en meget uensartet udvikling af markederne for on-demand-tjenester vanskeliggør enhver form for sammenligning og analyse. Det varierer ligeledes fra den ene medlemsstat til den anden, hvordan man har gennemført artikel 13. I visse lande pålægger lovgivningen specifikke værktøjer, der skal fremme europæiske programmer, mens der i andre medlemsstater ikke er blevet udstykket nogen konkrete foranstaltninger, som on-demand-tjenesteudbyderne skal anvende. I overensstemmelse med artikel 13, stk. 3, vil Kommissionen tage højde for den teknologiske udvikling, og man vil analysere disse spørgsmål på baggrund af udviklingen af forbundet udstyr og konvergensfænomenet. Kommissionen vil snarest indlede drøftelser med medlemsstaterne om passende måder at gennemføre artikel 13 på.

Hvad angår artikel 16 i direktivet, viste medlemsstaternes oplysninger, at de generelle resultater blev forbedret i referenceperioden. Gennemsnittet på 64,3 % for europæiske

⁴² Dvs. programmer, der udsendes senest fem år efter de er blevet produceret.

⁴³ Se fodnote 36.

programmer, som man opnåede i 2010, hvilket var en del højere end den andel, der er angivet i artikel 16, afspejler, at anvendelsen af denne bestemmelse generelt er velfunderet i hele EU. Flertallet af de europæiske programmer udgøres dog af indenlandske programmer. Medlemsstaterne opfordres til nøje at overvåge, hvor langt kanalerne inden for deres jurisdiktion er kommet, når det gælder den krævede andel af europæiske programmer, og tilskynde kanaler, der ikke er nået så langt, til at opnå den krævede andel.

I 2010 overholdt man kravene i artikel 17 med et pænt gennemsnit på 33,8 % hvad angår udsendelse af uafhængige produktioner. Resultaterne viste dog en nedadgående tendens hvad angår det niveau, man opnåede i 2007, både for uafhængige programmer og programmer af ny dato. Selvom EU-12 kunne fremvise bedre resultater hvad angår uafhængige produktioner end EU-15, opfordres samtlige medlemsstater til at overvåge tv-spredningsforetagenderne og opfordre til, at man arbejder hen imod at sende en større andel europæiske uafhængige produktioner og programmer af ny dato. En sådan stigning vil bidrage til at støtte og styrke den europæiske uafhængige produktionsbranche og fremme beskæftigelsen på dette område.

Kommissionen opfordrer medlemsstaterne til at tage højde for den mangelfulde udbredelse af europæiske programmer af udenlandsk oprindelse og gribe ind, hvor dette er muligt.

Udvikling af nøgleindikatorer for perioden 2007-2010 (EU-27)

